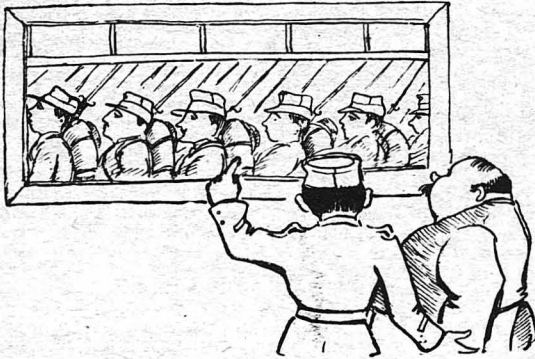

Ἐναντί αὐτοῦ ἦταν ὁ ὑπέρθετος του, ποῦ μοῦ ἔτεινε τὸν λογαριασμό νὰ φύγω, γιὰ τὸ δωμάτιο ἐπετάχθη ἀπὸ «δύο ἀνωτέρους». Οἱ δύο ἀνωτέροι ποῦ ἐπίταξαν τὸ δωμάτιο καὶ πετάξαν καὶ μᾶς στὸ δρόμο, ἦσαν δύο ἀνθυπλασισταὶ τῆς στρατολογικῆς ὑπηρεσίας, ἐνδόξως μαζί του κουτσουλινόντες.

Περάσαν χρόνια ἀπὸ τότε καὶ καιροί. Κόσμος καὶ γεγονότα.

Ἔλα νὰ τους ἰδῆς ἀπὸ τὸ παράθυρο πὸς βαδίζουμε ἀγέρωχοι στὰ μεγάλα πανηγύρι τοῦ θανάτου

Ἄν σήμερα παρουσιάξαι ψεύτικο παράσημα στὸν Ξενοδόχο, δὲν θὰ τοῦ ἔλεγα αὐτά... Οὔτε κανένας ἀνθυπλασιστής, θὰ μὲ πετάσῃ ἀπὸ τὸ προσωρινὸν δωμάτιο, καὶ εἰσήγησιν τοῦ ξενοδόχου.

Ἄλλ' οὔτε ὑπάρχουν πλέον καὶ ἀνθυπλασισταί...

Στρατηγοὶ γίνηκαν ἀπὸ ἱ...!

Τώρα μεγάλως ἢ Ἑλλάς!...

Σταμ. Σταμ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΓΗΤΑ

Ἡ γυναίκα καὶ τὰ παπούτσια

Κάποιος Ρωμαῖος ἐλεγχομένου ἀπὸ τοὺς φίλους του γιὰ τὴν ἀσοτήπῃ συμπεριφορᾷ του στὴ γυναίκα του, τὴν ὁποία ἔδωξε ἐνώ καὶ πλοῦσια καὶ ὠρεῖα ἦτο, ἀπῆλθῃ προτείνων τὸ ὑπόδημά του :

— Κι' αὐτὸ εἶνε ὠρεῖο καὶ καινούργιο, ἀλλὰ κανεὶς δὲν γνωρίζει πόσο μὲ στενεύει καὶ μὲ στενοχωρεῖ...

Τὸ κόλπο τοῦ ποιητοῦ

Κάποιος πτωχὸς ποιητὴς ἔγραψε στίχους πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγουστοῦ, τοὺς ὁποίους τοῦ προσέφερε δὲν τὸν ἔβλεπε νὰ βραίνῃ ἀπ' τὸ ἀνάκτορό του. Αὐτὸ ἐπανελήθη πολλές φορὲς, χωρὶς ποτὲ ὁ ποιητὴς νὰ λάβῃ καὶ τὴν ἐλαχίστη ἀμοιβήν ἀπ' τὸν Αὐγουστο. Μιὰ μέρα ὁ ἀδοκίματος ἀντικορδαῖος τὸν ποιετὴν ἀπὸ μακρῶν, ἔγραψε γρήγορα γρήγορα λίγους ἑλληνικοὺς στίχους καὶ τοῦ τοὺς ἔδωκε δὲν τὸν πλησίασε, ἔτσι γιὰ ν' ἀστείρευθῇ. Ὁ ποιητὴς ὅμως μόλις διάβασε τοὺς στίχους ἀτόνος ἐπῆνε στὸν Αὐγουστο, κατόπιν δὲ ἔβραλε ἀπ' τὸ πενήχο του θυλάκιον ὀλίγα λεπτὰ καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε λέγοντας :

— Δὲν εἶνε βέβαια ἀνάλογα πρὸς τὴν θέσιν σας, ὦ Καίσαρ, ἂν εἶχα θὰ σὰς ἔδωκα περισσότερα...

Ἄν οἱ τότε ἐγέλασαν, μὲ τὸ ἔξυλιον κόλπο τοῦ ποιητῆ. Ὁ Καίσαρ ἰδίως ἀνελήθη τὸ μάθημα ποὺ τοῦ ἔδωκεν ὁ σιχουρῶς καὶ διέταξε νὰ τοῦ μετρήσων ἑκατοντακοχίλια «ἀποστείρια».

*

ΠΩΣ ΕΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΚΟΥΚ

Σὲ ὀλίγους ἴσως θὰ εἶναι γνωστὸν τὸ περιεργὸν τέλος τοῦ διασημοῦ θαλασσοπόρου Κούκ. Χάριν τῶν ἀγνωστῶν μας λοιπὸν δημοσιεύομεν τὴς ἀγνώστους λεπτομερείας τοῦ θανάτου του, καθὼς καὶ ἐκείνας τῶν σχέσεων του πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς τῶν Σανδοβύτων νήσων. Ὅπως καθόρθωσαν ν. ἐξακριβώσουν οἱ ἱεραιτοὶ ἐπὶ τῆ βάσει τῶν τοπικῶν παραδόσεων, ὁ Κούκ ἐλατρεῖτο ὡς θεὸς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ἔνεκα τῆς θεοποιοῦσέως του εἶταν ἀναγκασιμῶς νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς θρησκευτικὸς τύπους καὶ τὰ ἔθιμα τῶν τόπων. Τὸν ἔβρασαν μεταξύ δύο εἰδώλων, τὸν ἔστεφανον μὲ ἀνθή καὶ ἄκουγε τὰς προσευχὰς του, οἱ ὁποῖες ἀπευθύνοντο σ' αὐτὸν ὡς καὶ σ' ἄλλα δύο εἰδῶλα. Κατὰ τὴς διηγήσεις τῶν αὐτοχθόνων, οἱ ὁποῖοι τήμερα λέγουν ὅτι εἶναι ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸν ἐφόνουσαν, ἢ ψεύτικη θεϊκὴ του ὑπόστασις ἠπάρε αἰτία τοῦ θανάτου του. Μιὰ ἡμέρα ἕνας ἰθαγενὴς χτύπησε μὲ τὴ ράβδον τὸν Κούκ στὸν τράχηλο γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἀλήθεια ἦταν θεὸς καὶ δὲν ποῦσε. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κούκ ἄρχισε νὰ κραυγάζῃ δυνατὰ ἀπὸ τὸν πόνο, οἱ λατρευταὶ του τὸν ἐζόκωσαν, διότι, ὡς ἔλεγον, ὁ ἀληθινὸς θεὸς δὲν αἰσθάνεται τὰ χτυπήματα καὶ τοὺς πόνους του.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τοῦ Λαμαρτίνου

Κανένας δὲ μ' ὀδήγησε στὰ χρόνια τὰ μικρὰ μου καὶ στὴ χορδὴ τῆς λύρας μου τῆς πολυγαληπμένης μονάχος μου πρωτόβαλα τ' ἀμαθὰ δάχτυλά μου. Ὅ,τι σοῦ δίνει ὁ σὸν ἀνὸς ἀπ' ἄλλον δὲ μαθαίνει.

Τὸ δροσερὸ καὶ γλάρο γράκι δὲ μαθαίνει στὴν χλόη τὴν καταποδῶν κυλώντας νὰ διαβαίνῃ κι' ὁ ἀπὸς μὲ τὰ φτεροῦνια τοῦ ἀπὸ ὕψη ν' ἀνεβαίνῃ ἀκούραστος κι' ἢ μέλισσα τὸ μέλι νὰ βρῶναι.

Γιὰτὶ ὀλοένα τραγοῦδῷ ; Ρᾶτα τῆ Φιλομήλα γιὰτὶ τὴ νύχτα ἀκούγεται ἢ γνώριμη φωνὴ τῆς σὰ ρεματιάς μουροῦσῖομα, σὰν ψιθῆρος στὰ φύλλα καὶ σὰν τραγοῦδι ἐρωτικὸ καινούργιας Ἀφροδίτης.

Σὰν τὴν ἀνάσσει τὸ γλυκὸ κελάρδι μου βγαίνει. Ψέλλω ὅπως κρᾶζει τὸ πουλί, ὅπως βογγεῖ ὁ ἀγέρας, ὅπως μιλάει τὸ νερὸ σ' ἀύλακι ποῦ διαβαίνει κι' ὅπως προβάλλει κάθε ἀσπὴ λαμπρὸ τὸ φῶς τῆς μέρας.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Τοῦ Λαμαρτίνου

Γεννιέται μὲ τὴν ἀνοιξη, μὲ τοὺς ἀνθὸς πεθαίνει. Περήφανη στὸν ζέφυρον τ' ἀγένοια φτερὰ στὸν οὐρανὸ τὸν ἄστορο ἀκούραστο ἀνεβαίνει καὶ κολομπᾷ στὸ κύμα του μ' ἀμέτρητη χαρὰ. Κοιμᾶται μὲς στὸν λουλουδιῶν τῆς μωρομένη ἀγκάλῃ, μεθὰ ἀπὸ φῶς, ἀρώματα καὶ χρώμα γαλανό, τινάζει ἀπ' τὰ φτεροῦνια τῆς τὴ σκόνη τῆς καὶ πάλι τρέχει τρελλὴ καὶ πεταχθὴ σὲ ὄλοο μακρονό. Τῆς πεταλούδας ἢ ζωὴ ἀλήθεια πόσο μοῦαίει μὲ τὸν κρυφὸ τὸν πόθο μας ποὺ κάθε πρᾶμα ἀγγίζει κι' ἀνήνοχος κι' ἀχόρταγος κοντὰ του ἐνὼ μᾶς κρᾶζει στὸν οὐρανὸ τὴν ἦδονή νὰ βρεῖ ξαναγοῦζει.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τοῦ Σ. Πρυντόμ

Μῖτια γαλάζια, ὀλόμαυρα καὶ πολυγαλαπηνένα ποὺ κάποτε ἀντικρῶσανε τὸ φῶς, τὴ χαρὰν, κοιμῶνται μὲς στὰ μνήματα ἐκεῖ τ' ἀγαχισμένα κι' ὁ ἥλιος δὲ βασιλεύει ἀκόμα ἀπὸ τῆ γῆ.

Πεῖδ λαμπρὰ καὶ πεῖδ ὠμορρα τὴ νύχτα ἀπ' τὴν ἡμέρα πῶσε καρδιές ἀμέτρητες δὲ μίγαναν οκλήρῃ ! Τ' ἀστέρια ἀκόμα λάμπουνε στὰ ὕψη, σὸν αἰθέρα, ἐνὼ τὰ μάτια κρύφτηκαν σὲ πέπλα θαμπερὰ.

Γιὰ πάντα χίνονται οἱ ματιές ποὺ μᾶς μαγεῖον τώρα ; Ὅχι, ποτὲ χίλιες φορὲς, δὲν εἶν' αὐτὸ αἰσθῶ ! Μονάχα ταξιδεύονε σὲ μακρινὴ μιὰ χώρα, σὲ κάποιον μέρος ἄγνωστο κι' ἰωστόσο ποθητὸ.

Κι' ὅπως τ' ἀστέρια σβῶνοντας σὰ σκόνη μᾶς ἀφήνον, μὰ κατοικῶν ἰσθῶρα φηλὰ σὸν οὐρανὸ, ἔτσι ἦσθη τὰ ὀλόμαυρα τὰ μῖτια ἀγάγια σβῶνον καὶ κλειοῦν, μὰ δὲν πεθαίνουνε — αὐτὸ εἶν' ἀληθινὸ.

Ματια γλάζια, ὀλόμαυρα καὶ πολυγαλαπηνένα μὲρὸς σὲ μιὰ ἀτέλειωτην ἀσπὴ ἐπιεμένη ἀνοιχτὰ καὶ θαμνωμένα. Σήμερα ἀκόμα καὶ κλεισιμένα σκορποῦνε φῶς καὶ φέγγουνε σὲ μνήμα τους κοντὰ.

ΟΝΕΙΡΑ

B. Reunol

Σὰ μεγαλώσω ἄλογο φτεροπόδο, βαρβατό, ὦ φίλοι, θ' ἀγορῶσω, θὰ τρέχω πάντα ἀπάνω του πρὸς τὰ λειβάδια κάτω καὶ τ' ἀγνωστα κι' ἀθῶρα θ' ἀναζητῶ σὸ δάσο.

Σὰ μεγαλώσω βασιλικᾶς στὴν ἀραπὴ θὰ γίνω. Μπροστὰ μου θὰ μοῦ φέρονν χρονιά, ἀσπῆ, μάλαμα, καρπὸς γιὰ νὰ χορταίνω κι' οἱ μαῦροι τὸ βασιλικὸ φορεῖο μου θὰ σέρνονν.

Σὰ μεγαλώσω... Χαριόποι, γελοῦμενοι μιλοῦσαν κι' ἐνὼ καθένας λέει τὸν πόθο ποὺ καθρέφτιζαν τὰ μάτια, ὄλοο κνυτοῦσαν τὰ μῖλα τοῦ Παράδεισου ἀχόρταγοι Ἀδάμ νεοί.

Παιδιά, ν' ἀγιάσῃ ἢ σερᾶτα ἀσπὴ ὅπου μοιραῖα—μὴν κλαίτε — κάθε ὄνειρό σας πᾶει. Ἄλλοιμονο !... Ἀδριο κι' ἔσεις ὅπως ἐμεῖς θὰ λέτε : «Τότε ποὺ ἦμοννα μικρὸς...» Κι' ὁ χρόνος θὰ κυλᾷ... Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα